

Tóth Krisztina

A MEGFOGHATATLANRÓL

Alighogy írni kezdtem, máris azt
érezem, nem ezt akartam mondani,
és az fog elsikkadni pont, ami
körülfoghatna. Nézzük azt,

ahogy a hegyi úton állsz, grimaszt
vágva, hogy ne fotózzalak. Aki
örökké próbál félrehajlani,
az nincs jelen. Időnként felriaszt

az elszalasztott kép. Belobban
a széleken, és összeégsz ravaszkas
mosollyal pöndör műanyagga: jól van,

megsemmisültél. Úgy hozná a hangzás,
hogy a végén a neved még kimondjam
búcsúzóul, de félrehajlasz végleg.

Imreh András

MIÉRT SZERETEM AZT A HÁZAT?

Minek beszélni róla? Úgysem értenéd.
Hiába mondanám el, hogy a homokfehér fal
a lőrészerűen apró kisablakokkal,
a déli oldalon az emeleti balkon,
vagy az az egyirányú, egészen hihetetlen
fotólabori fény a tiz év előtti Menton
vagy Almádi sosem látott épületét
idézi – öltözöt egy sivatagi strandon –,
– hiába, mert ez így csak gondolatbeli
ház, egy régóta alvó tudat pipálta kép.
Lehet, hogy téged épp ez érdekel: a lelkem.
De én nem ezt akartam mondani.

Vagy, persze, ezt. De másképp. Ha volna róla fénykép –